

[Finansministeren]

at interessere jer for det lige nu, for vi vil gøre den gode forretning ved at vente. Vi vil ikke forære jer det til lavpris nu, sådan at I kan tjene penge på det senere; de penge ønsker vi at tjene selv.

Jeg kan sige til hr. Gade, at ud over de argumenter, jeg nævnte i mit korte indlæg her, er der masser af andre gode argumenter. De er fremhævet i lovforslagets bemærkninger, de er fremhævet i betækningsbidraget. Jeg mente i og for sig ikke, det var nødvendigt at gentage dem alle sammen nu, men hvis hr. Gade insisterer, gør jeg det gerne. Men der er mange flere end de tre argumenter, hr. Gade nævnte.

Og så vil jeg afslutningsvis sige, at jeg faktisk er glad for det forlig, der er indgået. Ofte er det jo sådan, at når man indgår et forlig, så synes man hver især, at man har måttet give nogle indrømmelser, der gør, at det, man er nået frem til, er ringere end det, man oprindeligt foreslog. Men jeg har det sådan med dette forlig, at det, vi er nået frem til, har gjort projektet bedre også i forhold til vores oprindelige forslag. Det erkender jeg gerne, og derfor er jeg glad for, at vi har kunnet lave et forlig om et projekt, der er endnu bedre end det gode projekt, vi fremlagde for Folketinget.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige til hr. Jørgen Estrup og hr. Gade, at vi må holde fast på forløbet. Det er jo, at loven bebudes, og så rejses fredningssagen. Om det så er en tidsmæssig tilfældighed, eller om det er for at forhindre Folketinget i at beslutte sig, fordi man ikke tidligere har hævet en verserende fredningssag, må vi lade folk granske i, men forhistorien var jo, at der forelå en aftale, og denne aftale synes jeg at Tinget skal forholde sig til, for Tinget er øverste myndighed. Derfor synes jeg også, det er rigtigt, at det kommer fuldstændig frem i dagslyset, hvad man vil anvende arealerne til, og at Tinget kan tage stilling til det.

Det var en almindelig arealanvendelseslov, da den blev bebudet, og måske fordi den blev bebudet, blev det så til en fredningssag, og derved bliver det så også første gang, man griber ind. Men det var altså en almindelig arealanvendelseslov, da den blev bebudet.

Skulle Folketinget så vige for at lade dette afgøre uden om parlamentet? Det er jo det, jeg kom til at sige, bare på latin. Men skal Folke-

tinget vige, for at tingene skal afgøres uden om parlamentet, når man har startet en proces? Det mener jeg ikke er særlig rimeligt, og jeg mener da heller ikke, at hr. Gade kan sige, at jeg derved taler imod, hvad jeg hidtil har sagt, for jeg har aldrig talt og skrevet mod folkestyret. Det er jo det, man pludselig vil have os til – at opgive folkestyret – og det får man altså ikke mig til, og det har man heller aldrig før fået mig til.

Derfor er jeg glad for, at hr. Glønborg udtrykkeligt sagde, at de miljømæssige indvendinger jo var imødekomet i forløbet fra det oprindelige lovforslag og til det, der nu foreligger her ved andenbehandlingen, og derfor ikke i sig selv kunne bære en afvisning af loven. Sådan noterede jeg hr. Glønborgs udtalelser. Det føler jeg mig ganske tryk ved, og det er jeg enig med hr. Glønborg i.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Finansministeren glemte at svare på et af mine spørgsmål, nemlig et spørgsmål til ændringsforslag nr. 2, hvor I skriver: »Selskabet kan, helt heller delvis uden vederlag, stille arealer til rådighed for undervisnings- og kulturelle formål og for fritids- og rekreative formål.« Dér vil jeg godt spørge: Er det lovligt i forhold til diverse EF-direktiver? Det er jo konkurrenceforvridende i forhold til andre områder.

Vi ved også, at kommunalbestyrelsen i Vejle Kommune lige er blevet idømt en bøde, fordi den solgte en grund for billigt. Her vil man altså give grunden totalt vederlagsfrit.

Et andet af mine spørgsmål mener jeg ikke blev besvaret helt korrekt. Finansministeren udtalte, at regeringen slet ikke ønskede at sælge grunde de syv første år, 5-7 år, og det bliver nok også umuligt, hvis arealerne på havnen samtidig skal sælges, men det er forudsat, at anlægget af banen allerede vil koste 3,7 mia. kr. i 1990-priser. Der gives tilladelse til at optage lån for 1,6 mia. kr.

Så siger finansministeren: Jamen det er statens andel, som jo ejer 45 pct. Så vil jeg godt spørge: Betyder det, at Københavns Amtskommune må optage et lån, der er tilsvarende stort – en amtskommune, der i forvejen skriver til os, at den har budgetmæssige problemer osv.? Det vil altså sige, at der skal optages lån